

**69 . București | Punct: Str. G-ral C-tin Budișteanu, nr. 7, nr. Cadastral 236272 |
Anul: 2015**

Anul: 2015

Cod RAN: 179132.155

Perioade: Perioada modernă

Epoci: Perioada modernă

Tipuri sit: tip neprecizat

Categoriile sit: Domestic

Autori: Ionuț Bocan, Sorin Cleșiu, Mădălina Dimache, Emil Dumitrașcu, Tudor Hila, Decebal Vleja

Instituții: Muzeul Național de Istorie a României, Muzeul Național de Istorie a României, Muzeul Național de Istorie a României, Muzeul Național de Istorie a României, Muzeul Național de Istorie a României, Muzeul Național de Istorie a României

Raport

Obiectiv: stabilirea potențialului arheologic al terenului intravilan, liber de construcții, în suprafața măsurată de 541 mp. Investigațiile arheologice au avut drept scop cercetarea integrală a obiectivelor arheologice descoperite în acest sit. În urma decapării mecanice și a cercetării manuale s-a putut delimita și cerceta fundațiile a două locuințe cu pivniță datate la începutul secolului XX.

Perioada desfășurării campaniei: 29.06-22.07.2015

Strada General Budișteanu, cunoscută în secolul al XIX-lea drept Manea Brutarul, a primit actuala denumire după anul 1911. Importanța edificiilor aflate pe acest traseu, oarecum paralel cu Podul Mogoșoaiei, este subliniată de existența unor case boierești precum Kretzulescu, Ghica, Raletti, Știrbei, Romaniti, Cantacuzino, Manu și altele, menționate în Planul Borrokzyn din 1847 și din 1852, precum și în Planul Jung din 1856. Numele străzii provine de la biserica Manea Brutarul cu hramul: Adormirea Maicii Domnului, Sfântul Gheorghe și Sfântul Ierarh Nicola(1).

Zona cuprinsă între străzile Fântânei-Manea Brutarul-Banului și Podul Mogoșoaiei, azi Calea Victoriei, constituie un perimetru semnificativ pentru București, fapt datorat pe de o parte apropierii de palatul domnesc și statutul social al proprietarilor, iar pe de alta construirea lăcașului de cult al episcopatului catolic, pe terenul achiziționat de la paharnicului Ghiță Cantacuzino, catedrala Sf. Iosif (1870-1884).

Strada General Budișteanu constituie modelul unei străzi istorice din categoria celor minore, stradă de legătură între două trasee de importanță majoră strada Fântâniei/G-ral Berthelot și Calea Târgoviștei/Calea Griviței. Strada și-a păstrat traseul inițial, puțin modificat și în cea mai mare parte și parcelarul tradițional, ceea ce-i conferă valoare istorică, fiind reprezentativă pentru tipul de locuire din secolul al XIX-lea. Așa cum arată parcelările din 1911 existau aici proprietățile lui Emil Dan și Ion Martinescu. (Planșa I)

Stratigrafia generală a zonei este prezentată într-o ordine inversă a depunerilor sedimentare, pornindu-se de la stratul superior către bază. Cu anumite excepții generate de perturbările datorate permanenței intervenții antropice stratigrafia generală (Planșa II) se prezintă astfel:

- 0-0,50 m - nivel de dărâmtură/nivelare cu resturi de materiale de construcție, beton, fier beton, asfalt
- 0,50-0,80 m - nivel surprins al elevației zidurilor
- 0,80-1,20/1,80 m - nivel de construcție a fundațiilor, / pământ galben nisipos
- 1,20-2,30 m - nivel de pământ cenușiu cu materiale ceramice atipice și osteologice
- 2,30-2,40 m - nivel de pământ galben, compact, fără material arheologic, steril din punct de vedere arheologic. Pe alocuri culoarea acestuia este brun negricioasă cu o consistență lutoasă.

Pe suprafața destinată cercetării arheologice a fost trasată o secțiune de sondaj orientată SV-NE. După decaparea stratului de beton și asfalt, la -0,50 m au apărut primele asize de cărămidă din componența zidurilor. Astfel, zona a fost decapată aproape în întregime (spațiul foarte restrâns a determinat o decapare parțială a suprafeței supuse cercetării) fiind puse în evidență o serie de ziduri care compuneau fundațiile a două locuințe, numite CASA 1 și CASA 2.

CASA 1 (Planșa III) de formă dreptunghiulară, având dimensiunile maxime surprinse de 12,85 x 8,50 m, este orientată NE-SV, urmărind traiectul străzii Budișteanu în partea de SV. Clădirea este compusă din șapte încăperi dintre care două se află deasupra pivniței, situată în partea de NE. Cele cinci încăperi de suprafață au o fundație din cărămidă legată cu mortar construită în groapă cu cofraj, într-un pământ galben nisipos, zidurile acestora fiind „țesute” cu excepția a două pe latura de vest, mai mici ca dimensiuni (0,07 x 0,27 m), adosate construcției și care aveau funcționalitatea unui acces care se făcea pe latura de vest. Fundația are o înălțime de 0,50 m, iar elevația păstrată, maxim 0,30m. Din cauza intervențiilor pentru amenajarea trotuarului, zidul exterior sud-vestic nu a putut fi surprins. Din elevația zidurilor s-au păstrat pe alocuri trei asize de cărămidă, zona fiind puternic afectată din momentul distrugerii.

Din punct de vedere constructiv cele două încăperi ale pivniței, situate în partea de NV sunt adosate construcție de suprafață deși sunt indicii clare că au avut același moment constructiv. Accesul în acestea era realizat pe latura de NE, independent pentru fiecare dintre ele, putând fi surprinși parapetii care susțineau treptele. Încăperile pivniței sunt de formă dreptunghiulară, orientate ca și clădirea, NE-SV, fiind construite din interior. (Planșa IV)

Inventarul acestei locuințe este compus din: fragmente de cahle, sticle, două pipe, ustensilele din fier necesare manevrării focului în sobă (vătraie), fragmente ceramice și de porțelan, precum și vase din tablă și email (oale, capace, un polonic) databile la începutul secolului XX. (Planșa V)

În încăperea situată în partea de SE am realizat un sondaj arheologic care a confirmat faptul că zona a fost locuită anterior ridicării construcției din cărămidă, fiind surprinsă o groapă cu material ceramic atipic și osteologic ce poate fi încadrat secolului al XIX-lea.

CASA 2 de formă dreptunghiulară, având dimensiunile maxime surprinse de 17x6m, este orientată NE-SV, urmărind traiectul străzii Budișteanu în partea de SV, situată la nord de CASA 1. Clădirea nu a putut fi cercetată integral întrucât a fost surprinsă în limita suprafeței supusă cercetării. Astfel au fost descoperite fundațiile unei încăperi de suprafață, două încăperi ale pivniței, scara de acces în pivniță și fundațiile unor ziduri situate la limita proprietății. Din încăperea de suprafață s-au păstrat două ziduri, unul care a fost parțial distrus de amenajarea trotuarului, în zona de SV și unul care este zid comun cu prima încăpere a pivniței. Maniera de construcție și tehnica utilizată sunt asemănătoare CASEI 1, cu următoarele excepții: legătura dintre cărămidile zidurilor este din ciment (Planșa VI), iar din punct de vedere planimetric a doua încăpere a pivniței se află în continuarea primei, la NE de aceasta. Zidul ce desparte pivnița a fost parțial distrus, păstrându-se doar o asiză de cărămidă, podeaua prezintă o șapă de ciment, zidurile în interior au fost tencuite și se pot observa urmele mai multor zugrăveli. Accesul în pivniță se află pe partea de est și se realiza probabil dintr-o curte. Cele cinci trepte au fost dublate cu bârne de lemn. Este posibil ca această pivniță să fi avut funcționalitatea de demisol locuit, chiar un depozit farmaceutic, având în vedere materialul arheologic recoltat. De asemenea, pe peretele de E sunt două „răsuflători” și două nișe, iar pe peretele de SV și cel de NE câte o nișă.

Inventarul CASEI 2 se compune, de asemenea, din: fragmente de cahle, recipiente din sticlă de diverse dimensiuni și forme, fragmente ceramice și de porțelan, oase de animale, precum și vase din tablă și email (oale, capace, un polonic) databile la începutul secolului XX. (Planșa VII)

În zona aflată între cele două fundații de locuințe au fost descoperite două gropi menajere situate, din punct de vedere stratigrafic, în pământul galben nisipos în care au fost construite fundațiile, numite convențional Cx.1 și Cx.2. Cx.1 este o groapă de formă ovală, cu dimensiunile 1,80 x 0,60m, fără material arheologic. Cx.2 este o groapă menajeră de formă ovală cu dimensiunile: 2,10x1,70m, situată la est de Cx. 1, secționată de traseul unei țevi contemporane. Materialul ceramic și osteologic este anterior construcțiilor din cărămidă, similar celui descoperit sub fundațiile CASEI 1 și databil în secolul al XIX-lea.

Menționăm că această cercetare arheologică a fost completată de: un relevu de arhitectură realizat de arh. Ileana Lăzărescu, fotografie aeriană și ortofotoplan la care au contribuit Marius Amariei, Mihai Bozgan și Mihai Florea, precum și de analize chimice procesate de dr. Gheorghe Niculescu.

Note

- 1. Studiu istoric a fost realizat după: Nicolae Lascu “Legislație și dezvoltare urbană. București 1831-1952.”.București, Teză de doctorat. Institutul de arhitectură “I. Mincu”, 1997 și Cezara Mucenic“București. Un veac de arhitectură civilă. Secolul XIX” București, Silex, 1997.

Informații suplimentare online

[Raportul 5566 din cronica.cimec.ro](#)

[Localizare pe hartă, folosind Mapservet Cimec.ro](#)
